

Toen Bellamy in maart 1782 vanuit Vlissingen vertrok om in Utrecht te studeren, miste hij Fransje meer dan ooit, maar vond hij ook een nieuwe liefde: de politiek.

De uit een zeer eenvoudig Vlissings milieu afkomstige dichter had vanaf zijn twaalfde als bakkersknecht gewerkt en wist als geen ander hoe weinig rechten het volk had.

In Utrecht, patriottenstad bij uitstek, werd hij een politiek activist.

Bellamy publiceerde onder het pseudoniem Zelandus

Vaderlandsche gezangen (1782/'83): politieke gedichten die hem tot een nationale beroemdheid maakten en tot dé literaire propagandist van de patriotten.

Net als veel andere Nederlanders wilde Bellamy een radicale, politieke omwenteling. Hij haatte de Engelsen, die een oorlog tegen Nederland waren begonnen, was vol bewondering voor de vrijheidsstrijders in Amerika (die tegen de Engelsen vochten) en overwoog zelfs om zich aan te melden bij het Amerikaanse leger.

Ondertussen leed de dichter hevig aan jicht, had hij amper geld, veel kiespijn en miste hij zijn geliefde.

Vaak was hij depressief.

Zijn geest had 'een sterkere neiging tot het sombere en ernstige', zoals hij zelf in een brief schrijft.

Maar met de dichtkunst ging het uitstekend.

Hij was lid van het genootschap 'Dulces ante monia musae' (Lieflijk boven alles zijn de muzen), het middelpunt van een gezelschap van 'genialische vrienden' waar men gedichten schreef zonder rijm: iets nieuws.

Van het Haagse dichtgenootschap

'Kunstliefde spaart geen vlijt'

was Bellamy zeven jaar lid, tot 1784.

Toen verliet hij het genootschap, vermoedelijk niet alleen omdat hij zich ergerde aan de kritiek op zijn gedichten, maar ook omdat het dichtgenootschap orangistisch was.

In 1785 verscheen Bellamy's laatste dichtbundel *Gezangen*, voor het eerst onder eigen naam.

***Bedankt voor uw komst en gezelschap
en we hopen u snel nogmaals te begroeten***